

Duchovní úrovně II.

Parsifal! Jak velmi známé je toto slovo mezi pozemskými lidmi, ze kterých však nikdo nemá ani tušení o skutečnosti.

Báseň, pověst! Tím postihují to pravé, když míní **to**, co o tomto slově dnes vědí; neboť to není ve skutečnosti nic jiného než pověst stanuvší se básní, která se ještě jako taková zachovala jako zlomek někdejšího vědění.

Jak jsem již ve své první přednášce o tom řekl, jsou to vždy jen malé zlomky, které sešly dolů z duchovních úrovní až do hrubohmotnosti této země, před dlouhými, dlouhými časy.

Básníci **dnes** známých pověstí o Grálu nejsou nikterak prvními, kteří se tím zabývali a při prohloubení ve své práci mohli opět vytušit několik záblesků Světla.

Daleko, daleko zpět leží časy, kdy pronikly **první** poukazy na světlý hrad a jeho obyvatele z duchovních úrovní až dolů k zemi, s nimi také zvěsti o svatém Grálu.

V uctivém úžasu a dětské důvěře bylo to tehdy přijato obyvateli země, kteří ještě společně bez poruch spolupůsobili s bytostnými a rádi si od nich nechali poradit. Aniž by to sami věděli, pomáhali lidé s vyzařováním své duchovní jiskry také opět bytostným, a tak se stvoření v hrubohmotnosti stále více rozvíjelo s duchovními jiskrami, které slibovaly nádherný rozkvět.

Tehdy, dávno před nyní známými velkými převraty na zemi, ještě dříve, než lidé učinili rozum svým bůžkem, skrze což

nastalo odtržení od Světla, čímž došli k pádu, bylo vytvořeno spojení se světlým hradem; neboť paprsky mohly bez překážky proudit až dolů k zemi a v těchto paprscích mohli pozemští lidé již vytušit Parsifala.

Avšak potom nastala lidmi ustanovená nadvláda bůžka rozumu a s ní bylo spojení s hradem Světla odříznuto, což způsobilo jako samočinný následek nevědomost o něm, nemožnost duchovního vytušení skrze citění.

Nakonec zaschla také ještě schopnost **bytostného** přijímání a všechno samozřejmé prožití ve vědění o bytostných pomocnících se odebralo do říše bájí, takže až do té doby v přímé linii vzhůru usilující vývoj dostal zcela neočekávané trhliny.

Kdyby lidé zůstali **takovými**, jakými byli v mnou uvedené době, lidmi, ke kterým přišla již až dolů na zem první zvěst o světlém hradu a Parsifalovi, tak stali by se dnes ve stálém vzestupu skutečnými pány veškeré hrubohmotnosti v nejlepším budujícím slova smyslu. Nebyl by také žádný člověk zničen při převratech, které se ve zrajícím vývoji musely čas od času odehrát.

Velké **katastrofy** byly vždy nutností vývoje, avšak ne zániku tak mnohých národů, který s tím býval téměř vždy spojen.

Kdyby se lidé lehkomyšlně a rouhavě nevzdali spojení s bytostnými pomocníky a světlými výšinami, tak by byli před každou nouzí vždy včas varováni a z ohrožené krajiny odvedeni, aby unikli zničení! Neboť tak se to tehdy také dělo, když se lidé nechali ochotně vést od pomocníků, které jim Stvořitel přidělil z bytostného a duchovního světa, s nimiž se snažili vděčně a

radostně udržovat spojení.

Tak se však vždy sami olupovali později o tyto neocenitelné pomoci skrze domýšlivé chtění rozumu být chytrým a vynutili tím vícekrát svůj bolestiplný zánik, jak si jej také nyní vynutí, protože již více nechtějí slyšet poslední volání ze Světla a domnívají se ještě vědět vše lépe, jak již tolikrát!

Nouze, zoufalství a zánik je vždy jen zákonům stvoření odpovídající vzájemné působení falešného konání, což přece konec konců není těžké pochopit, pokud člověk jen **chce!** Spočívá v tom tak prostá a jasná samozřejmost, že budete později sotva chápat, jak mohlo dojít k tomu, něco takového přehlédnout a ostře toho nedbat, aby se tím nejen uspořila všechna utrpení, nýbrž aby se dokonce proměnila v radost.

Vy přece dnes sami dosti zřetelně vidíte, že se žádný člověk tomu nemůže skutečně bránit. Žádný národ, také ani spojené chtění celého lidstva by nedokázalo něco takového; neboť všechno ve stvoření sestává jen ze závislých tvorů vůči Boží vůli! Jiné to nebude **nikdy**.

Tak bylo to vždy jen falešné konání, podrobení se vázanému a poutajícímu rozumu, čehož přirozeným následkům muselo padnout za oběť mnoho jednotlivců i celých národů, protože se udržovali odloučení od jakékoliv možnosti záchrany skrze vyšší vedení.

Můžete v tom lehce poznat velikou jednoduchost účinku Božích zákonů a také spatřit, co lidé sami pro sebe zameškali.

Dal jsem vám tím dnes letmý pohled do onoho velkého

působení stvoření, nad čímž si lidé již tak často lámali hlavu, abyste s Poselstvím v ruce mohli vidět, že všechno neštěstí, všechen strach a utrpení si má člověk připsat jen sám sobě a mnohému by se mohl vyvarovat, kdyby svévolně nezabočil na falešné cesty.

Každé dění můžete skrze Poselství jasně poznat a **zdůvodnit**, co se ve stvoření odehrává. Vy víte o nezměnitelných účincích zákonů stvoření, které jsem vám popsal, znáte jejich lehce přehlédnutelnou jednoduchost a velikost.

Stále více budete zažívat, že jsem vám s Poselstvím dal klíč ke správnému výkladu **každého** děje a tím celého stvoření! Vy však navzdory všemu také pak ještě netušíte, jaký poklad tím ve **skutečnosti** držíte ve svých rukou!

Nechte svou horlivost a neúnavnou bdělost jej postupem času prozkoumat, pak máte cestu k věčnému životu, kterou potřebujete jen jít, abyste ho dosáhli.

Lidé obdrželi tedy již před dávnými věky první a správné zvěsti o Parsifalovi. Vědění o něm předávalo se mezi nimi dále od úst k ústům, od rodičů k dětem.

V zániku čistoty spojení s působením stvoření se však také pozvolna dalším předáváním původního vědění zatemňovaly, byly narůstajícím rozumem nepozorovaně posunuty a nakonec zkomoleny a zůstaly jen jako pověsti, které již více neměly žádnou podobnost s někdejší vědění.

O ušlechtilost usilující lidé se pak stále znovu ujímali těchto zlomků pověstí a snažili se zde na zemi **hrubohmotně** něco

z toho vytvořit, protože se domnívali, že původ těchto podání musel kdysi spočívat v dávno minulém **pozemském** vzoru.

Chtěli je obnovit a zkoušeli to často ve velkých časových údobích. Tak došlo k tomu, že se i dnes opět mnohý badatel domnívá, že nalézá **původ** v nějakém pozemském pokusu z minulých staletí, aniž by však našel to pravé.

Člověk **nevyjde** ze zmatků, i když se také chce tak velmi namáhat; neboť mu schází souvislost se skutečností, kterou mu já právě teď opět chci dát, aby všechno falešné vyhladil.

Parsifal! Nelze jej oddělit od Imanuele; neboť Imanuel je v něm a působí z Parsifala.

Mohlo by být také řečeno, že Parsifal je Prakrálovnou Elisabeth zformovanou schránou Imanuele, skrze kterou Imanuel působí stoje na vrcholu stvoření, které teprve z něj mohlo povstat a jinak by bývalo nebylo, vůbec by nemohlo být; neboť Imanuel v Parsifalu je původem a počátkem stvoření vůbec.

On je tvůrčí Boží vůle a Bůh je s ním, v něm. Že něco takového mohlo být strženo až k **té** figuře, za jakou dnes Parsifala pozemské lidstvo považuje, je také možné jen tomuto pozemskému lidstvu, které všechno vtiskne do prachu skrze svůj rozum, který sám přece z prachu povstal.

Cokoliv se toto lidstvo snaží přijmout svým rozumem, vtiskne to tím také v přirozeném dění v prach, strhne to tedy dolů do oblasti schopnosti **pozemského** chápání. Tím také všemu stanovuje úzké hranice hrubé hmotnosti, to nejvyšší je zahaleno do hutnosti a tíže pomalého pohybu v pásmu nejzazšího

ochlazení, a tím zcela samozřejmě nemůže nést na sobě žádné podobnosti tohoto dolů strženého se skutečností, která je ve zcela jiných poměrech a nalézá se v **takových výšinách**, které není schopen pochopit lidský **duch**, tím méně pozemsky vázaný rozum!

Výrazem „stáhnout do prachu“ není tady míněno vtlačení do špíny, nýbrž pouze **zpozemštění**!

Výraz prach a z prachu zrozen je dosazen namísto pojmu hrubohmotnost, což bude snad mnohým lidem ještě srozumitelnější, protože to je obvyklé v lidové mluvě.

Tedy **to** je Parsifal! **První** ve stvoření! On nese v sobě bezbytné jádro z Boha, je spojen s Imanuelem a zůstává tak také po celou věčnost, protože ten z něj působí, a tak vládne stvoření. Tím jest Králem všech králů, Synem Světla, také nazývaný knížetem Světla!

Nyní postavte vedle něj postavu z básní! Jakou nemožnou karikaturu před sebou vidíte.

Avšak již lze pochopit, jak se to všechno stalo, když se může celek přehlédnout a rozdělit do **tří velkých částí**.

Nechte však každou ze tří částí zcela samu pro sebe obrazně ožít před svým duchem.

Jen tak můžete přehlédnout **celek** a porozumět tomu, co se vám tím snažím objasnit.

První základní podmínka k pochopení je:

Parsifala jakožto Syna Světla si lze myslet jako toho, který přichází **shůry** do stvoření, ne snad pozvednutého zdola vzhůru, jako počátek a konec ve stvoření a Alfou a Omegu pro všechno tkaní mimo Božské a tím Krále svatého Grálu, Krále stvořených!

Druhá:

Parsifalovo velké očistné dílo, které ho osobně vede skrze světy, podmiňuje jeho poznání všeho zla skrze vlastní prožití, jemuž je neomezeně vystaven, což musí skončit spoutáním Lucifera za účelem ochrany stvoření a všeho tvorstva, které zůstane po očištění.

Třetí:

Pád a velké selhání vyvinutých, tedy lidských duchů ve hmotnosti, činí nutným rozbití jejich falešné svévole a bezpodmínečné dosazení Boží vůle v nastolení říše tisíce let, dokud nenastane dobrovolné vřazení se veškerého lidského chtění do vůle Boží, a tak bude zcela zajištěn nerušený další vývoj stvoření v záchvěvech Světlem proniknutých kruhů pohybu.

Kdo tyto tři **jednotlivé** části správně pochopí a je schopen si je jasně představit alespoň jako obraz, ten může zcela dobře pochopit, jak pozvolna vznikaly dnešní falešné básně. Zlomky zvěstí o těchto třech událostech pronikaly tu a tam dolů k zemi a mnohé z nich předpovídaly.

V neporozumění bylo lidmi všechno vtlačeno do hrubých pojmů nejhutnější hmotnosti, na zem přesazené, a tak promísené do jedné směsice, ze které pak vzešly poslední básně.

Musíte má slova přesně sledovat, musíte je také

uposlechnout a představit si živoucí obraz tří částí jako ohromné jednotlivé události, ze kterých mohly proniknout k zemi jen částečné zvěsti skrze k tomu otevřené kanály, které jsou zle zaneseny a beztak propouští již jen kal smíšený s lidskými smyšlenkami, které se usadily jako bahno v těchto kanálech. Jasně a čistě nemůže již po tisíciletí proniknout až k zemi.

Při tom všem nyní míním jen **děje ve stvoření**, které se nuceně odehrávají z vývoje ve špatném chtění selhávajících tvorů, a ve svých vysvětleních sleduji především tuto **jednu** cestu!

Všechno ostatní nechám ještě stranou. Není v tom tedy zahrnuto také vykupitelské dílo Syna Božího Ježíše, o které se pokusil mezi pozemskými lidmi; neboť to bylo samostatně stojící dílo lásky.

Musíte mě přesně sledovat, jinak tomu nemůžete rozumět. Je snad zcela dobré, když vám proto také jednou vysvětlím, jaký je to děj, když k vám promlouvám:

Vidím **celé** dění před sebou, protože je přehlížím v jeho úplném působení až do nejjemnějších rozvětvení. Vidím všechno **současně ve věděni**; neboť jsem to přece také já, který to působí.

Nyní snažím se skrze to, co chci vysvětlit, prorazit přímou cestu, na které můžete chápat hlavní věc **tak**, abyste o **tom**, čeho se to týká, získali základní obraz, který máte v přednášce přijmout. Avšak to všechno musím nejprve vtlačit do tak úzké formy, která je přizpůsobena schopnosti chápání vyvinutých lidských duchů. Dosáhl-li jsem toho, pak musím ještě hledat vhodná slova a formy vyjádření, které vám dají vzniknout obraz, který chci poskytnout.

To vše neděje se však **po** sobě, nýbrž **současně** ve mně a já vám pak dávám pro vás nepřehledné a také nepochopitelné dění, v němž se minulost a budoucnost dokonává v přítomnosti, děj, jehož druh lidský duch vůbec není schopen domyslet, v pro vás přístupné formě!

Dostáváte tak kapku po kapce z vám nepochopitelného, a přece takovým způsobem, aby kapky společně dávaly požitelný nápoj plný síly, který vás ve vědění posílí a napomůže vzhůru, jestliže jen chcete toto posílení přijmout jako pokrm na cestu.

Mnohé musím velmi často při tom zpočátku ještě vynechat, abych to na jiném místě mnohem později přidal, avšak potom vždy tak, aby to doplnilo obraz, k němuž to skutečně patří; neboť pro pozemského lidského ducha je všechno tkaní ve stvoření **nad** ním příliš bohatě rozvětvené, příliš živé a pohyblivé, než aby něco z toho mohl i jen obrazně uchopit, pokud to pro sebe nedostane zpřístupněno ve zvláštním vylíčení.

Dejte si desetinu **té** námahy, kterou si musím dát **já**, abych vám to teprve zpřístupnil, a dosáhnete tím pro sebe **všeho**!

Snad vám ještě později vylíčím, jak **je** tomu ve světlém hradě, a pak osvětlím úrovně, které se mohly dále rozvinout, až nakonec do míst, kde zůstaly lidské duchovní zárodky jakožto poslední sraženina duchovna, aby v putování skrze všechny hmotnosti dosáhly vývoje, k němuž nutkání a touhu po jeho naplnění v sobě všechny nesou.

Nejprve dávám vám **o tom** obraz, jak to **je**, a později snad ještě o tom, jak to kdysi povstalo; neboť dění je pro vás příliš veliké. Nejprve máte vědět, jaké to **je**; neboť **to** potřebujete,

protože máte stále pro sebe počítat s přítomností a z ní se rozvíjející budoucností. Stojíte-li **v tom** pevně, tak můžeme pak kráčet dál ve vědění.

Pro dnešek se naučte znát tři základní části, které jsou spojeny se jménem **Parsifal**.